

Национални савет за културу је на својој Осмој редовној седници, одржаној 6. јуна 2012. године, усвојио извештај Иване Стефановић о ситуацији у музичкој култури.

СИТУАЦИЈА У МУЗИЧКОЈ КУЛТУРИ

Широка лепеза разноврсних проблема у области културе у Србији, показује да музика заузима „високо“ место. Недовољно атрактивна за широку публику, музика није таква зато што сама није добра него зато што је потпуно друштвено запуштена област.

Музичко образовање не одгаја младе слушаоце. Као последица тога, концертне дворане већ сада изгледају сасвим другачије. Али, о којој је концертној дворани је реч када Београд нема ниједну наменску салу за концерте, ако се изузме „Коларац“ који такође служи различитим наменама. Опадање публике није појава у свим срединама и земљама. Тамо где се публика одгаја, као на пример у многим европским земљама, тамо је има, и врло је квалификована. Код нас неки висококвалитетни културни догађаји у области музике посећени су преко очекивања, но тада нема медија да то и забележе.

На програмима највећих српских оркестара као и националних опера и даље је недопустиво мало српске, а посебно српске савремене музике. Али, зашто би музике било на програмима концерата ако је нема на радио-телевизијским програмима? Од музике, многи медији чији је она главни садржај, најчешће користе само забавну или фолк, и то најчешће ону најнижег укуса. На комерцијалним станицама, уметнички садржаји не постоје. На јавном сервису уметнички музички садржаји се могу срести спорадично, у подне, или после поноћи.

Све ово, и још много штошта, догађа се зато што нема друштвене бриге о музичкој култури, нити идеје о потреби промоције државе путем високе музичке културе и уметности.

За области музичког стваралаштва постоји само награда, “Стеван Мокрањац”. Ово се мора споменути јер награде представљају меру важности једног уметничког производа за цело друштво. РТС је већ годинама у судском спору са агенцијом СОКОЈ што значи да не постоји ни адекватна заштита интелектуалне својине нити за њу припадајућа накнада.

Србија је једна од ретких земаља у Европи у којој нема наручивања нових дела, ни од државе, ни од институција (опера, филхармонија...) и то доказује да се стваралаштво не стимулише као што се то већ вековима чини у целом цивилизованом свету.

Музички информативни центар, МИЦ, у коме се радило на формирању базе података српске музике, после неколико година агоније, угасио се.

Промотивне активности на међународном плану нема. Када до промоције и дође, то није плански и по утврђеним приоритетима већ стихијски. ЦД-ова са којима би се могло наступити на избирљивом међународном тржишту засићеном високим стандардима, такође нема.

У празан простор где нема квалитетне музике уселава се естрада, тако да се сада у јавном говору већ бркају и ова два појма.

Посебна признања које додељује Влада Србије добар су показатељ тога: највише естрадних звезда, оних које “народ воли” и који се баве комерцијалном музиком, убацује се у списак носилаца овог признања, и у томе учествује директно и Влада Србије.

Брига о очувању и презентовању националне уметничке музике и музичког извођаштва једна је од најважнијих активности европских земаља у области културе. Тај задатак се обавља посредством центара за националну музику које имају све земље Европе. У Србији не постоји место на које се плански, систематично архивира, чува, региструје и умножава и презентује српска музика, стваралаштво и извођаштво.

Иако за њом не заостаје, наша музика не постоји у европским оквирима, или је њено присуство сасвим незадовољавајуће.

Музичкој култури драматично недостају стратегија и приоритети, посебно у времену економске и сваке друге кризе, усред које се управо налазимо.